

"Suo minun varhain kuulla Sinun armostasi, sillä Sinuun minä turvaan. Osoita minulle tie, jota minun tulee käydä, sillä Sinun puoleesi minä ylennän sieluni." Ps.143:8[*JKR]

Daavid kirjoitti jotain, jota tarkemmin ajatellessa saattaa kummastuttaa ihmistä, joka pelkää yli kaiken sielullisuutta. Kaiken hengellisyyden keskellä puhutaankin sielunmaailman toiminnasta, eli tunnemaailmasta. Tässä vaiheessa on hyvä muistaa, että ihminen on Jumalan luomistyön tuloksena syntynyt ehjä kokonaisuus. Daavid oli ymmärtänyt, että hän saa kokonaisena, eheänä ihmisenä palvella Jumalaansa.

Me, jotka rukoilemme, tiedämme, että meidän tulee rukoilla *hengessä ja totuudessa, sillä senkaltaisia rukoilijoita Isä tahtoo.* (Joh.4:23) Mutta miksi Daavid puhuu myös sielunsa ylentämisestä Jumalan puoleen? – Voisimmeko kuvitella, että meillä on oikeus mennä Hänen eteensä kokonaisena, eheänä ihmisenä, mukaan lukien henki, sielu ja ruumis. Katsellessamme pientä lasta, joka tulee isänsä luokse, voimme nähdä mielikuvan tilanteesta. – Hänen lapsinaan saamme tulla Hänen luoksensa iloinemme ja suruinemme, haaveinemme ja toiveittemme kanssa.

Daavid lauloikin eräässä Psalmissa, kuinka hän tunsu ruumiissaan suurta ikävää ja kaipausta Jumalansa puoleen:

Jumala, Sinä olet minun Jumalani, Sinua minä etsin varhain. Sinua sieluni janoaa, Sinua ikävöi ruumiini kuivassa ja nääntyvässä, vedettömässä maassa. Ps.63:2[*JKR]

ja edelleen, kuinka hän koko olemuksellaan pyrki riemuiten elävää Jumalaa kohti:

Minun sieluni ikävöi ja kaipaa Herran esipihoihin. Sydämeni ja ruumiini pyrki riemuiten elävää Jumalaa kohti. Ps.84:3[*JKR]

Monesti ylistykseen liittyikin voimakkaita tunnelatauksia. Jotkut saattavat *hypähdellä* miltei karkelossa ja toinen taas nostaa kätensä taivasta kohti puheen uusin kielin. – Ei niissäkään hetkissä pääasia ole tunnelataus, vaan sydämen syvä tahto ylistää Jeesuksen kirkastettua ja pyhää nimeä. Se, että olemme antautuneina Hänen palvelukseensa koko olemuksellamme, viestittää osaltaan syvää rakkautta Jumalaamme kohtaan.

Paavali myös opetti, että meidän tulee antaa ruumiimme eläväksi uhreiksi Jumalan palvelukseen. (Room.12:1) voidaan siis sanoa, että henki, sielu ja ruumis yhtyvät ylistämään Jeesusta - *ja sen parempaa olotilaa ei maailmasta löydy.* Uskovaisen syvä kaipaus on kohdata konkreettisesti läsnä oleva Jumala, ja sitä kokiessa, hän on mielellään koko olemuksellaan Jumalan valtasuuruuden alla! – Haluan tällä sanoa, ettei meidän ole tarvis rajoittaa vain tietyille alueille hengellisiä toimia. Saamme omistautua kokonaisina Herran palvelukseen ja iloita Hänen läsnäolostaan.

Luimme alussa: "Osoita minulle tie, jota minun tulee käydä, sillä Sinun puoleesi minä ylennän sieluni." – Onko tällainen rukous sinun **sydämesi rukous**? Tahtoisitko ojentaa sielusi Jumalaa kohti antaen hänelle hallintavaltaa tunteistasi, tahtomaailmastasi ja tekemisistäsi? – Uskotko, että Jumala johdattaa, vaikuttaen myös tunne-elämän alueilla, että Hänen hyvä tahtonsa toteutuisi keskellämme. (Fil.2:13) Ajattelen, että ihmisen sielu on se alue, mihin Jumala tahtoi vaikuttaa tuntemuksia, että kulkisimme luonnostaan Hänen tahdossaan. Sydän ja sieluhan on se kehto, missä elämämme syntyy ja sieltä käsin ymmärrämme ympäröivää kaikkeutta. Tämänkin alueen **pyhittäminen Herran käyttöön** saattaa olla ihmeellinen ja valloittava kokemus. Silloin ymmärtää hieman enemmän esimerkiksi rakkauden merkitystä Jumalan näkökulmasta. Se on, että Hän vuodattaa sydämiimme **rakkautta Pyhän Hengen kautta** ja silloin osaamme rakastaa Hänen tahtomallaan tavalla Hänen luotujaan, sanaansa ja pyhää tahtonsa.

Sielussa koetut tuntemukset olivat myös **Jeesukselle ominaisia**. Toisinaan Hän liikutui suuresti, itkien murehti ja tunsu sääliä. Hän ei siis ollut *kylmäkiskoinen patriarkka, tunteeton tai vihamielinen omahyväinen tyranni*. – Ei, vaan Hänessä oli rakkaus, joka oli Jumalasta lähtöisin ja siksi Hän oli valmis kulkemaan hirvittävän tuskallisen tien kuolemaan saakka, **lunastaakseen** meille kertakaikkisena uhrina iankaikkisen elämän.

Ajatellessamme sielua ja sydäntämme, missä on myös omatuntonme, voimme ymmärtää myös tarkoituksellisuuden ympäröiviin ihmisiin nähden. Ilman omaatuntoa ja sielunelämää olisimme kuin petoja ja raatelevia susia, emmekä osaisi huomioida lähimmäistemme tarpeita. Omatuntonme kertoo meille myös totuutta siitä, koska satutamme toista ihmistä. Nämä *mekanismit* on luotu juuri siksi, että meidän olisi parempi elää täällä.

Ylentäen sieluni, ajatukseni ja mieleni ajattelemaan sitä mikä on ylhäällä, (Kol.3:1-2) Saan laajempaa jumalista näkökulmaa elämäni. Pelkästään elämän tarkoitusta kysellessä, **Jumalan läsnäolossa löytää vastauksia**, jotka innostavat, motivoivat ja näyttävät kaikkeuden tarkoitusta.

Ajattelepa, että sinäkin osaltasi saat olla osana suurta kokonaisuutta! Hän tahtoi käyttää ajatuksiasi, varallisuuttasi ja kykyjäsi tahtonsa ja evankeliumin sanoman esille tuomiseksi. Vaikka tekisit vähäisenkin työn, se on arvokasta suuressa kokonaisuudessa. **Siksi antaudu Hänelle**, anna kaikkiesi Jeesukselle, anna sielusi, henkesi ja ruumiisi, kaikkineen päivineen Jeesukselle! – Vaikka sinusta tuntuisi, että kadotat elämäsi siinä, niin tiedä, että Luoja läsnäolossa vasta elät täyttä ja todellista elämää. Hänessä löydät tyydytyksen, ilon ja riemun. **Hänessä täyttyy sielusi kaipaus**, etkä enää kulje janoissasi ja nälissäsi, etsien elämäsi oikeaa sisältöä. – Jeesuksen tykö ylennetty sielu elää ja lepää toivossa, rauhassa, ilossa ja yltäkylläisyydessä. Tämä kaikki on varattuna sinuakin varten!

